

[Jytte Hilden]

for, at man foretog forskellige vurderinger o.lign. Vi er nogle, der har en hukommelse, der rækker til, at dengang det drejede sig om at få indført teknologivurdering, at få etableret det nu etablerede teknologinævn, da var det ikke ligefrem de konservative, der var de mest aktive.

Hr. Per Stig Møller sagde også, at det drejede sig om et samspil mellem erhverv og forskere. Det, der er socialdemokratiets pointe, er, at det samspil er ikke nok. Det drejer sig i høj grad også om et samspil med borgerne og med hele samfundet som sådant. Vi får ingen teknologisk udvikling, heller ikke i et land som Danmark, hvis vi alene koncentrerer os om, at det skal foregå inde på laboratorierne, enten de nu er private eller de er offentlige.

Hr. Skramsager Skau sagde også noget pænt, men det var alligevel heller ikke det, det drejede sig om. Der var også noget om skibsfart o.lign., som jeg ikke rigtig fandt ud af. Og så kom bemærkningen om, at dette forslag er som en hund i et spil kegler. Jeg vil gerne høre, hvor keglene er, og hvem det er, der er hunden, for det var dog en mærkelig bemærkning.

Det, der er tale om, er, at vi faktisk gør det stykke arbejde, som regeringen burde have gjort på det oplæg, der ligger fra en trojka. Det, der er nyt i dagens bioteknologi, er, at vi kan ændre på arvemassen, helt til forskel fra, hvad bioteknologi har kunnet tidligere.

Hr. Rahbæk Møller vil jeg gerne takke for rosen. Hr. Rahbæk Møller sagde, at der var en for spinkel sammenhæng mellem de enkelte dele, og at det var for upræcist, og fru Lone Dybkjær fra de radikale mente, at det var for generelt. Samtidig har alle været inde på, at vi ikke som politikere skal sidde og prøve at strukturere i detaljer, hvad forskerne skal lave. Vi skal faktisk lave de brede rammer.

Jeg forstår alle disse bemærkninger som, at man hver for sig forsøger at få placeret noget, man mener er vigtigt i denne debat, men man kan ikke både sige, at vi ikke skal lave det for snævert, så vi måske ikke får det hele med, og så samtidig sige, at det er upræcist.

Det er rigtigt, at dette forslag kun er på nogle få sider. Det, der har været det væsentlige for os, er netop at få denne diskussion,

og jeg synes også, at debatten tyder på, at det er det, der er vigtigt.

Jeg synes også, det er vigtigt, at hr. Rahbæk Møller kom ind på de etiske betragtninger – det gjorde også senere hr. Kofod-Svendsen fra kristeligt folkeparti – for der er også etik i, hvordan vi behandler naturen. Det er ikke alene et spørgsmål om, hvordan vi gør med mennesker, men også et spørgsmål om vores natursyn. Er naturen blot en ressource, som mennesker kan skatte og valte med, som det passer os? Efter vores mening nej. Derfor hører der nogle etiske debatter til.

Det, man selvfølgelig generelt kan undre sig over, er, at det ligesom er på hovedet. Sidste uge diskuterede vi miljøministerens forslag til, hvordan man skulle prøve at give tilladelser til produktion med gensplejsning, og nu begynder vi så at diskutere, hvad man egentlig skal bruge denne gensplejsning til.

Vi ønsker i socialdemokratiet ikke at deponere udviklingen alene hos private virksomheder, hos profitten, eller alene hos forskerne, det vil sige således, at det er den videnskabelige nysgerrighed, der driver værket. Vi ønsker, at der skal være nogle områder, som man kan sætte ind over for, og nogle ting, man kan gøre, da der i dag er meget kort vej fra, at ting er på forskningsstadiet og udviklingsstadiet, til det rent faktisk bliver produkter, som vi kan udnytte.

Jeg skal også sige tak til fru Lone Dybkjær for de bemærkninger, hun kom med. Det er bl.a. med baggrund i fru Lone Dybkjærs tidligere bemærkninger om, at vi overhovedet ingen debat havde om det informationsteknologiske program, at vi har forsøgt at få denne diskussion i dag sat i gang.

Om vi så i sidste ende skal havne på det forslag fra de radikale om, at det skal være en bioteknologisk handlingsplan, er for os ikke afgørende. For os er det faktisk ikke ordene, der er afgørende. Det afgørende er de elementer, der vil indgå i en sådan handlingsplan, og at handlingsplanen ikke blot er et »go« til, at vi kører derud, men en hel masse penge, og så overlader det til andre, hvad der egentlig er vores overordnede ønsker som forbrugere, som borgere, som samfund, altså spørgsmålet om maden, medicinen, de kemiske processer, det ydre miljø og arbejdsmiljøet. Men jeg betragter bestemt det, fru Lone Dybkjær sagde, som en hånds-